

Afgjørelse af hele Forholdet ved Betaling, i hvilken sidste Henseende der jo dog taler langt mere for, at den Vedkommende skal have Udgang til almindelig Procedure ved Domstolene, forinden Dommen falder, end i det førstnævnte af de to Tilfælde. Jeg tror derfor ikke, det vil være hensigtsmæssigt at forsøge paa at sætte en hel ny Fremgangsmaade istedetfor den ældre Procedure i Begjælder, hvorunder der søges Dom til Betaling. Det anser jeg for meget betænkeligt, og navnlig mener jeg, at der er endnu mindre Grund til det nu for Tiden, hvor man jo staaar lige overfor en snarlig Forelæggelse af de nye Reformlove. Netop i et saadant Dilemma synes jeg ikke, der er Grund til at røre mere ved den bestaaende Retsforfatning end aldeles nødvendigt. Derimod indrømmer jeg, at der, naar man vil se sig om efter Midler til at afforte Begjælderproceduren, maatte kunde være Anledning til at følge den Anvisning, der er givet af en anden æret Taler (Tessen), nemlig til at foreskrive Gjælderretsforfølgning i alle Begjælder, og ikke blot i saadanne Sager imellem Handlende. Men ligesom jeg paa den ene Side ikke vil modsætte mig det, hvis der fra Rigsdagens Side, herfra eller fra det andet Things Side, maatte blive stillet og vedtaget bestemte Ændringsforslag i saa Henseende, saaledes vil jeg dog paa den anden Side sige, at det forekommer mig, at det ingenlunde er saa klar en Sag, at der er nogen Grund dertil, og netop den Omstændighed, at Begjælder bruges i saa stort et Omfang udenfor Handelsstanden, synes mig nok kunde tale for, at man ikke der skulde skride til en saadan Forholdsregel som til at indføre Gjælderretsforfølgning, som jo ikke alene vil medføre en hurtigere Retsforfølgning — hvorvidt man overhovedet er en saa stor Elsker af at forskaffe Kreditor en saa hurtig Retsforfølgning som muligt i ethvert givet Tilfælde, er forøvrigt en Smagssag — men tillige en noget dyrere Retsforfølgning. Ved Begjælder, der forekomme i Handelsverdenen, og som derfor ikke dreie sig om ganske ubetydelige Beløb, vinde disse Retsgebyrer bort som en Omstændighed, der kun har ganske lidt at betyde; men naar man tænker sig Begjælder brugte meget i det almindelige Liv og tilbørlig og saa mellem Smaafolk, ere disse Retsgebyrer ikke saa ganske ubetydelige Beløb sammenlignet med, hvad hele Sagen dreier sig om. Men, som sagt, nogen egentlig større Betænkelighed har jeg ikke ved at gaa ind derpaa, forsaavidt man ved en saadan Foranstaltning holder sig indenfor de bekendte Kammer i alle Henseender og ikke banner noget ganske Nyt eller noget meget Indgribende. Forsaavidt den samme ærede Taler, der fremsatte denne Tanke om Gjælderretsforfølgning, omtalte § 3, Litr. b., og blandt de Indsigelser, der kunde admitteres, nævnte dem, der angaa Begjælders Indretning og Indhold, gjælder netop den Bemærkning, jeg fremsatte før, at disse ordret ere tagne

fra Nr. 18de Mai 1825, der betegner de tilstedelige Indsigelser netop paa den samme Maade, og det forekommer mig, at der er al Grund til at fastholde disse Udtryk. Det er netop en af de Bestemmelser i Forordningen, som Praxis jo idelig har bekræftet sig med i en lang Række af Aar, og hvor man har vænnet sig til en bestemt Fortolkning af Udtrykkene, i hvilken Henseende man let kunde forvirre Folk, hvis man forsøgte at sætte andre Udtryk i Stedet. Lantén selv finder jeg i det Hele taget er rigtig. Det vilde være aldeles umuligt at afskjære en Mand fra at gjøre en Indsigelse, som har Hjemmel i selve Begjælders Indhold, men jeg ser ikke, at der her kan opstaa særlig Forsinkelser, fordi en saadan Indsigelse hører til den Slags Indsigelser, som man i Reglen ikke kan faae Udsættelse for til at føre Bevis eller Sligt, thi det vil være en Indsigelse, der vil være af den Natur, at den ikke trænger til noget Bevis, det Fornødne ligger for, naar man blot beser selve Begjælden. Det, at jeg mener, at disse Indsigelser ikke kunne give Anledning til nogen særegen Forhaling af Sagen, hænger sammen med den Bemærkning, jeg vil gjøre til § 5, hvor den samme ærede Landsthingsmand mente, at det var urigtigt, naar der i Paragrafen var sagt, at der ikke maatte gives den Indstævnte mere end 8 Dages Udsættelse til at fremme sit Tilsvær i Sagen; der var i disse Ord indeholdt en Forudsætning om, at han skulde have Udsættelse blot for at give Tilsvær. Det tror jeg ikke godt kan undgaa, idetmindste ikke, uden at man saa maatte have en videregaaende procesuel Regel, forskjellig fra det hidtil Bestaaende. Efter den hidtil bestaaende Proceslovgivning mener jeg, at der ikke kan være Tale om, at man i Begjælder kan negte Indstævnte en kort Udsættelse for at give Tilsvær, thi han maa jo dog have Lov til at besvare Begjælden. Dersom han skulde være forpligtet til øjeblikkelig at give Tilsvær uden Udsættelse, maatte det idetmindste være foreskrevet, at Begjælden eller en verificeret Afskrift af Begjælden maatte være tilstillet ham samtidig med Stævningen. Men naar det ikke er Tilfældet, og han altsaa først i Retsmødet ved Sagens Inkamination faar Leilighed til at se selve Begjælden, for derefter at overveie, hvorledes han vil indrette sit Forsvær, maa der dog gives ham en kort Udsættelse. Derfor tror jeg, at en saadan Udsættelse i Sagen ikke kan undgaa, og den er der heller ikke stor Fare ved. Faren opstaaar naturlig først, naar der bliver Spørgsmaal om yderligere Udsættelser, thi det, at der engang gives 8 Dages Udsættelse for at give Tilsvær, at Tilsvær saa gives, og at Sagen derpaa optages, forekommer mig at være en meget respektabel hurtig Fremme af en saadan Sag. Det, der kunde være betænkeligt, var, at der kunde forlanges yderligere Udsættelser, men netop om disse yderligere Udsættelser gjælder det, at der kan den særegne Begrændsning af Begjælder-